

УДК 343.43

НАЛУЦИШИН В. В.,**магістр права,****асистент кафедри кримінального права та процесу
Хмельницького університету управління та права**

ОБ'ЄКТИВНА СТОРОНА НЕВИКОНАННЯ СУДОВОГО РІШЕННЯ ЗА ЗАКОНОДАВСТВОМ ДЕРЖАВ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

Анотація. У статті досліджена об'єктивна сторона кримінально караних діянь за невиконання судового рішення за законодавством держав Європейського Союзу. Акцентовано увагу, що, на відміну від норм, які передбачають відповідальність за невиконання судового рішення в Україні, в законодавстві держав Європейського Союзу урізноманітнені способи вчинення аналогічних злочинів. Ці злочини можуть учинятися шляхом як дії, так і бездіяльності. Установлено, що досліджувані норми в кримінальному законодавстві держав Європейського Союзу мають формальний характер.

Ключові слова: об'єктивна сторона злочину, діяння, злочини проти правосуддя, невиконання судового рішення, судові рішення, держави Європейського Союзу.

Постановка проблеми. У науці кримінального права об'єктивна сторона злочину є найбільш складним та об'ємним ученням. Це та сторона злочину, дослідивши яку ми отримуємо певне уявлення, на підґрунті якого визначається й об'єкт посягання, предмет злочину, встановлюється форма вини. Об'єктивна сторона – один із чотирьох обов'язкових елементів складу злочину. Без об'єктивної сторони не може бути посягання на об'єкт злочину, немає й суб'єктивної сторони як певного відображення злочинної поведінки у свідомості суб'єкта, відсутній суб'єкт злочину й тому не можна констатувати наявність складу злочину як єдину юридичну підставу кримінальної відповідальності.

Питання об'єктивної сторони невиконання судового рішення за законодавством держав Європейського Союзу частково розглядалося в дисертаційних дослідженнях І.М. Хавронюка «Кримінальне законодавство України та інших держав континентальної Європи: порівняльний аналіз, проблеми гармонізації» (2006 р.); Г.І. Богонюк «Кримінально-правова характеристика невиконання судового рішення» (2016 р.) та М.О. Букач «Кримінальна відповідальність за невиконання судового рішення» (2017 р.).

Метою статті (завданням) є вивчення й аналіз об'єктивної сторони злочину невиконання судового рішення за законодавством держав Європейського Союзу, виявлення проблеми її законодавчого визначення та формулювання пропозицій щодо вдосконалення відповідної норми.

Виклад основного матеріалу дослідження. Щодо характеристики об'єктивної сторони невиконання судового рішення за законодавством держав ЄС варто відмітити, що зарубіжний законодавець урізноманітнив способи вчинення аналізованого злочину.

Залежно від конкретного акту поведінки суб'єкта злочину аналізовані посягання можна поділити на такі, які:

– учиняються шляхом дії (ФРН, Нідерланди, Австрія, Бельгія, Швеція, Болгарія);

– учиняються шляхом діяння (Франція, Іспанія, Італія, Данія, Фінляндія, Чехія, Польща, Словаччина, Угорщина, Болгарія, Латвія, Литва, Естонія, Хорватія, Люксембург).

Розглянемо посягання *першої* групи.

Особливістю німецького та голландського кримінального права є те, що злочинне діяння має бути наслідком або усвідомленої дії, або бездіяльності винної в злочині особи. Усвідомленість є однією з основних умов визнання дії злочинною. Несвідомі дії не розцінюються як діяння в кримінально-правовому сенсі цього слова. Відповідно до § 13 Кримінального кодексу (далі – КК) ФРН, відповідальність за бездіяльність несе особа, яка «викликає настання наслідку, передбаченого складом злочину», коли особа юридично була зобов'язана не допустити настання наслідку і «якщо бездіяльність відповідає виконанню складу злочину». § 288 «Перешкоджання примусовому виконавчому провадженню» КК ФРН передбачає кримінальну відповідальність за невиконання судового рішення так: «Той, кому загрожує примусове виконавче провадження, з наміром перешкодити задоволенню вимог кредитора відчужує частини свого майна або виключає можливість доступу до нього» [1]. Об'єктивна сторона виражена у формі активних дій, а сам злочин має формальний склад.

Стаття 195 КК Нідерландів, передбачає кримінальну відповідальність будь-якої особи, яка здійснює права, знаючи, що вона судовим рішенням позбавлена цього права. Очевидно, що об'єктивна сторона злочину виражена у формі активних дій. Учинення вказаних дій не поєднано із заподіянням будь-якої шкоди [2].

Для австрійського законодавства головний вид злочинного діяння – це дія. У § 2 КК Австрії законодавчо визначено бездіяльність з урахуванням кращих досягнень німецькомовної правової думки: особа не діє, якщо не запобігає настанню певного (в законі) результату, хоча вона «внаслідок покладених на неї особливих зобов'язань юридично була зобов'язана не допускати цього, і якщо бездіяльність відповідає виконанню складу діяння шляхом дії» [3]. Проаналізувавши це поняття, можемо зробити висновок, що в основі уявлень про бездіяльність у кримінальному праві Австрії лежить уявлення про кримінальну відповідальність за невиконання покладених обов'язків. КК Австрії не передбачає кримінальної відповідальності за невиконання судового рішення, але містить схожу кримінально-правову норму. Зокрема, в § 271 передбачена кримінальна відповідальність за пору-

шення майнового арешту. Об'єктивна сторона цього злочину виражається в активних діях, а способи його вчинення закріплено законодавцем так: знищення, пошкодження, розбирання, приведення в непридатний стан, повністю або частково вилучення з-під майнового арешту речі [3]. Для притягнення до відповідальності за цією статтею не обов'язкова наявність суспільно небезпечних наслідків, отже, злочин з формальним складом.

Стаття 254 КК Бельгії містить норму, яка передбачає кримінальну відповідальність за «дії щодо застосування сили проти виконання закону або королівського указу, або проти справляння законно встановленого податку, або проти судової ухвали чи наказу, а також проти будь-якого розпорядження, що виходить від органу влади». Об'єктивна сторона цього злочину полягає в активних діях, а момент закінчення злочину збігається з моментом учинення будь-яких дій, зазначених у диспозиції цієї норми. Настання будь-яких наслідків диспозиція цієї статті не передбачає [4].

У розділі 13 глави 17 «Про злочини проти громадської діяльності» КК Швеції передбачено кримінальну відповідальність за незаконне переміщення, пошкодження або іншим чином розпорядження майном, яке підлягає утриманню в забезпечення виконання зобов'язання, тимчасового арешту, застави, конфіскації або іншим подібним заходам, пошкодження або знищення офіційного повідомлення або печатки або іншим чином незаконне відкриття чогось офіційно закритого або порушення інших подібних офіційно оголошених наказів. Об'єктивна сторона цього злочину характеризується вчиненням активних дій. Злочин із формальним складом [5].

Разом із тим, за (2) ст. 296 КК Болгарії, законодавець передбачив відповідальність особи, яка з метою запобігання або перешкоджання виконанню судового рішення знищує, пошкоджує, приховує або привласнює предмет (об'єкт), на який посиляється це судове рішення [6]. Об'єктивна сторона вказаної норми характеризується активними діями.

Щодо *другої* групи посягань варто зазначити таке.

КК Франції містить норму (ст. 314-7), за порушення якої, як випливає з її змісту, можуть притягуватися до кримінальної відповідальності боржники за діяння, в тому числі до винесення судового рішення, що констатує його заборгованість, що виразилося в організації або обтяженні своєї неплатоспроможності або шляхом збільшення пасивів або зниження активів свого майна, або шляхом заниження чи приховування всіх або частини своїх доходів, або приховування будь-якого майна й має на меті ухилення від виконання вироку майнового характеру, винесеного судом у кримінальних справах, або рішення, винесеного судом у цивільних справах про делікти, квазиделікти чи аліменти. Об'єктивна сторона в аналізованого злочину виражається у формі діяння. Злочин із формальним складом. Також варто відмітити ст. 434-39, яка передбачає кримінальну відповідальність за діяння щодо знищення, приховування чи зривання, повністю або частково, розклеєних афіш, коли судовим рішенням передбачено як покарання афішування обви-

нувального вироку. Об'єктивна сторона, як зазначено в диспозиції, полягає у формі діяння. Цей злочин – із формальним складом [7].

У ст. 11 КК Іспанії зазначається: «Злочини і проступки вчиняються шляхом бездіяльності, коли невиконання особливого юридичного обов'язку, покладеного на винного, прирівнюється законом до скоєння злочину. Бездіяльність прирівнюється до дії: а) коли існує особливий обов'язок діяти, що випливає із закону або договору; б) коли винний своїми попередніми дією або бездіяльністю піддав небезпеці право, що юридично захищається». Це означає, що бездіяльність розглядається як різновид дії, спрямованої на невиконання того чи іншого обов'язку. У ст. 410 КК Іспанії передбачена кримінальна відповідальність за відмову посадової особи або державного службовця здійснювати належне виконання судових рішень, рішень і розпоряджень вищих посадових осіб, прийнятих відповідно до їхньої компетенції та з дотриманням необхідних законних умов. Крім цього, в ст. 508 встановлена кримінальна відповідальність посадової особи чи державного службовця, який присвоює судові повноваження чи перешкоджає виконанню рішення, яке видано компетентним судовим органом. Об'єктивна сторона аналізованих злочинів виражається в діяннях. Способами вчинення цих злочинів є, відповідно: 1) відмова здійснювати належне виконання судових рішень, рішень і розпоряджень вищих посадових осіб і 2) присвоєння судових повноважень чи перешкодження виконанню судових рішень. Настання наслідків не є обов'язковою ознакою об'єктивної сторони вказаних злочинних посягань [8].

У ст. 40 КК Італії визначені об'єктивні ознаки злочинного діяння (ознаки об'єктивної сторони): «Ніхто не може бути покараний за діяння, передбачене законом як кримінальне правопорушення, якщо шкідливий або небезпечний результат, від якого залежить наявність кримінального правопорушення, не є наслідком дій або бездіяльності цієї особи. Незапобігання результату з боку особи, на якій лежить правовий обов'язок запобігти йому, еквівалентно його спричиненню». Мовою вітчизняного кримінального права це означає, що злочинні діяння можуть бути вчинені шляхом активних дій або бездіяльності, юридичні підстави відповідальності за бездіяльність – його шкідливість і наявність підкріпленої правовим приписом обов'язку діяти. КК Італії в ст. 388 закріплює кримінальну відповідальність за умисне невиконання судового рішення. Об'єктивна сторона виражається у формі діяння й має конкретно виражені способи вчинення, а саме: здійснення вдаваних чи шахрайських дій щодо своєї власності чи власності третіх осіб; ухилення від виконання рішення суду в цивільних справах з питань опіки над дітьми або іншими особами з обмеженою дієдатністю або яке передбачає забезпечувальні заходи щодо власності, володіння або грошового зобов'язання; приховування, знищення, марнування майна, що підлягає опису, судовому арешту чи арешту в порядку забезпечення позову; неправомірне відмовляння, ухилення чи затримання виконання адміністративного акта; ухилення від відповіді на вимогу посадової

особи про зазначення майна чи грошового зобов'язання, що підлягають опису, або надання заяви, що містить неправдиві дані. За своєю конструкцією – злочин із формальним складом [9].

У КК Данії також не передбачена кримінальна відповідальність за невиконання судового рішення. Натомість у § 148 закріплено кримінальну відповідальність будь-якої особи, яка наділена юрисдикцією чи іншою державною владою вирішувати правові питання чи в чій обов'язки входить застосування каральної влади держави за невиконання передбаченої законом процедури щодо розгляду справи або виконання відповідних юридичних актів щодо арешту, тюремного ув'язнення, виїмки або інших заходів аналогічного характеру. Данський законодавець визначає, що об'єктивна сторона цього посягання виражається в недотриманні передбаченої законом процедури щодо розгляду справи або виконання певних юридичних актів. Злочин із формальним складом [10].

У розділі 9 (а) «Порушення заборонного судового наказу» КК Фінляндії встановлена відповідальність за порушення особою, щодо якої є заборонний судовий наказ чи наказ про тимчасову заборону, порядку, передбаченого у відповідних рішеннях. Із диспозиції цієї статті не вбачається форма вчинення аналізованого злочинного посягання. Презюмуємо, що цей злочин характеризується діянням. Настання суспільно небезпечних наслідків не передбачено [11].

Поміж іншого варто звернути увагу на кримінальне законодавство Польщі. Так, у ст. 244 КК Польщі передбачена відповідальність того, хто не виконує заборону суду щодо зайняття посади; виконання роботи; провадження діяльності; керування транспортними засобами; походу до гральних центрів та участі в азартних іграх; участі в масових заходах; обов'язку утримуватися від перебування в окреслених умовах або місцях; наказу залишити місце перебування разом із потерпілим; заборони контакту з визначеними особами; заборони наближення до визначених осіб і заборони залишення місця проживання без згоди суду або невиконання розпорядження суду про оголошення рішення в спосіб, передбачений у ньому. Об'єктивна сторона виражена у формі діяння. Склад злочину – формальний [12].

У ст. 289 «Перешкоджання поверненню на роботу» КК Словенії передбачена кримінальна відповідальність особи за свідоме невиконання остаточного судового рішення, що дає право працівнику повернутися на свою посаду. Окрім цього, ст. 290 «Порушення заборони займатися професійною діяльністю» закріплює кримінальну відповідальність особи, яка дозволяє іншій людині обіймати посаду, займатися діяльністю або виконувати функцію, хоча й знаючи, що цій особі було це заборонено остаточним рішенням суду. Об'єктивна сторона злочинів посягань може проявлятися як в активних діях, так і в бездіяльності. Момент закінчення злочину буде збігатися з моментом учинення діяння, зазначеного в диспозиції, як у першому, так і в другому випадках. Обидва злочини сконструйовані як злочини з формальними складами [13].

Об'єктивна сторона злочину, передбаченого розділом 288 «Перешкоджання судового правозастосування» КК Угорщини, в діянні, а саме: невиконанні зобов'язання, що передбачене законом у зв'язку з виконавчим провадженням, інших зобов'язань, аніж ті, що містяться у виконавчому листі. Настання наслідків не є обов'язковою умовою для притягнення винного до кримінальної відповідальності за цією статтею [14].

КК Болгарії в ст. 293а встановлює кримінальну відповідальність особи, засудженої до виплати грошового зобов'язання на підставі рішення суду, яке вступило в силу, котра не виконує це зобов'язання протягом одного року після вступу в силу рішення про виконання зобов'язань перед кредитором, незважаючи на наявність коштів або майна для цієї мети. Крім цього, ст. 296 передбачає відповідальність (1) особи, яка перешкоджає виконанню судового рішення або не виконує наказ про захист від домашнього насильства [6]. Об'єктивна сторона цих злочинів характеризується діяннями. Момент закінчення в обох випадках збігається з моментом учинення діяння, і наявність наслідків не є обов'язковою.

Заслуговує на увагу ст. 296 «Невиконання рішень суду та постанов прокурора» КК Латвії. У цій нормі законодавець передбачає декілька способів учинення цього злочину. Перший спосіб – це невиконання, а другий – затримання виконання зазначених документів. Оскільки законодавцем не вказано, що розуміється під цими поняттями, то, розглядаючи його через призму національного законодавства, можемо констатувати, що об'єктивна сторона виражається у формі діяння, тобто як у діях, так і в бездіяльності. Момент закінчення цього злочину збігається з моментом учинення будь-яких діянь, зазначених у диспозиції. Склад злочину – формальний [15].

Цікавою видається ст. 245 «Невиконання рішення суду, не пов'язаного з покаранням» КК Литви, яка передбачає кримінальну відповідальність за невиконання рішень суду, які не пов'язані з покаранням. У цій нормі не конкретизовані способи вчинення цього проступку, тому вважаємо, що воно вчиняється шляхом як дії, так і бездіяльності. Склад – формальний [16].

Параграф 331-1 «Невиконання рішення суду» КК Естонії передбачає кримінальну відповідальність за невиконання судового рішення в цивільній справі, за якою особа зобов'язана здати дитину або річ, учинити дію, яку не може бути замінено, або утриматися від учинення такої дії, якщо особу покарано штрафом або арештом у виконавчому провадженні за вчинення такої дії. Це посягання характеризується діянням і не передбачає настання будь-яких наслідків [17].

Стаття 209 «Ухилення від сплати коштів на утримання (аліментів)» КК Хорватії закріплює кримінальну відповідальність (1) кожного, хто, ухилившись від працевлаштування або змінюючи місце роботи, тимчасового чи постійного місця проживання, шляхом відчуження майна або будь-яким іншим чином ухиляється від забезпечення утримання особи, яку він зобов'язаний утримувати в силу судового рішення, що підлягає примусовому виконанню або досудового врегулювання, або того, хто відмовляється

ся виконувати таке зобов'язання. Об'єктивна сторона цього кримінального правопорушення виражається у формі діяння. Способом учинення злочину, передбаченого ст. 215 «Перешкоджання та невиконання заходів щодо захисту дитини чи неповнолітнього», є перешкоджання здійсненню освітніх та інших заходів, запроваджених судом, центром соціальної допомоги чи органами державної влади з питань захисту прав дитини чи неповнолітнього [18].

У свою чергу, ст. 391 КК Люксембургу закріплює відповідальність особи за фіктивне оформлення або погіршення стану своєї неплатоспроможності «чи то шляхом збільшення пасиву або зменшення активу свого майна, чи то шляхом приховування будь-якого свого майна, з метою ухилення від обов'язку здійснення грошового відшкодування, накладеного судом з розгляду кримінальних справ, чи у випадку деліктних і квазиделіктних правопорушень або справ, що стосуються аліментів, – судом з розгляду цивільних справ. Учинення вказаних діянь не передбачає настання наслідків» [19].

Провівши дослідження об'єктивної сторони складу злочину «невиконання судового рішення», аналогічних чи схожих норм кримінального законодавства держав ЄС, ми дійшли таких **висновків**:

1. Щодо характеристики об'єктивної сторони невиконання судового рішення за законодавством держав ЄС варто відмітити, що зарубіжний законодавець урізноманітнив способи вчинення аналізованого злочину.

2. Найпоширенішими способами вчинення аналізованого нами злочину за законодавством держав ЄС є вчинення незаконних дій (знищення, пошкодження, відчуження тощо) щодо майна, на яке накладено арешт (ФРН, Австрія, Швеція, Франція, Іспанія, Люксембург); здійснення права (зайняття посади, керування транспортним засобом тощо), якого особа позбавлена (Нідерланди, Чехія, Польща, Словаччина, Словенія) та інші способи невиконання судового рішення.

3. Залежно від конкретного акту поведінки суб'єкта злочину аналізовані посягання можна поділити на такі, які вчиняються шляхом дії (ФРН, Нідерланди, Австрія, Бельгія, Швеція, Болгарія); вчиняються шляхом діяння (Франція, Іспанія, Італія, Данія, Фінляндія, Чехія, Польща, Словаччина, Словенія, Угорщина, Болгарія, Румунія, Латвія, Литва, Естонія, Хорватія, Люксембург).

4. Варто відмітити, що всі досліджувані нами норми в КК держав ЄС мають виключно формальний склад, тобто настання суспільно небезпечних наслідків не є обов'язковим для притягнення до кримінальної відповідальності винного і злочин вважається закінченим з моменту вчинення діяння, передбаченого диспозицією відповідної статті.

Література:

1. Уголовное уложение (Уголовный кодекс) Федеративной Республики Германия: научно-практический комментарий и перевод текста закона. 2-е изд., перераб. и доп. Москва: Проспект, 2016. 312 с.
2. Кримінальний кодекс Королівства Нідерланди. URL: <http://www.legislationline.org/documents/section/criminal-codes/country/12> (дата звернення: 11.05.2018).

3. Уголовный кодекс Австрии / науч. ред. и вступ. статья докт. юрид. наук, проф. С.В. Милюкова; предисловие Генерального прокурора Австрии, доктора Эриста Ойгена Фабрици; перевод с немецкого Л.С. Вихровой. Санкт-Петербург: Юридический центр Пресс, 2004. 352 с.
4. Кримінальний кодекс Королівства Бельгія. URL: https://issuu.com/ethics360/docs/penal_code__belgium_ (дата звернення: 11.05.2018).
5. Кримінальний кодекс Королівства Швеція. URL: <http://www.government.se/contentassets/5315d27076c942019828d6c36521696e/swedish-penal-code.pdf> (дата звернення: 11.05.2018).
6. Кримінальний кодекс Республіки Болгарія. URL: <http://www.legislationline.org/documents/section/criminal-codes/country/39> (дата звернення: 11.05.2018).
7. Станіч В.С. Кримінальний кодекс Французької Республіки / під ред. В.Л. Менчинського; переклад українською мовою К.І. Мазуренко. Київ: ОВК, 2017. 348 с.
8. Станіч В.С. Кримінальний кодекс Королівства Іспанія / під ред. В.Л. Менчинського; переклад українською мовою О.В. Лішевської. Київ: ОВК, 2016. 284 с.
9. Кримінальний кодекс Республіки Італія. URL: <http://www.altalex.com/documents/codici-altalex/2014/10/30/codice-penale> (дата звернення: 11.05.2018).
10. Кримінальний кодекс Королівства Данія. URL: <http://www.legislationline.org/documents/section/criminal-codes/country/34> (дата звернення: 11.05.2018).
11. Кримінальний кодекс Республіки Фінляндія. URL: <https://www.finlex.fi/en/laki/kaannokset/1889/en18890039.pdf> (дата звернення: 11.05.2018).
12. Станіч В.С. Кримінальний кодекс Республіки Польща / під ред. В.Л. Менчинського; переклад українською мовою В.С. Станіч. Київ: ОВК, 2016. 138 с.
13. Кримінальний кодекс Республіки Словенія. URL: http://www.legislationline.org/download/action/download/id/3773/file/Slovenia_CC_2008_en.pdf (дата звернення: 11.05.2018).
14. Кримінальний кодекс Республіки Угорщина. URL: http://www.legislationline.org/download/action/download/id/5619/file/Hungary_Criminal_Code_of_2012_en.pdf (дата звернення: 11.05.2018).
15. Кримінальний кодекс Латвійської Республіки. URL: <https://likumi.lv/ta/en/id/88966-the-criminal-law> (дата звернення: 11.05.2018).
16. Кримінальний кодекс Литовської Республіки. URL: <http://www.lithuanialaw.com/lithuanian-criminal-code-495> (дата звернення: 11.05.2018).
17. Кримінальний кодекс Естонської Республіки. URL: <https://www.riigiteataja.ee/en/eli/522012015002/consolide> (дата звернення: 11.05.2018).
18. Кримінальний кодекс Республіки Хорватія. URL: http://www.legislationline.org/download/action/download/id/4283/file/Croatia_Criminal_code_am2003_en.pdf (дата звернення: 11.05.2018).
19. Кримінальний кодекс Великого Герцогства Люксембург. URL: http://www.legislationline.org/download/action/download/id/6406/file/Luxembourg_Criminal_Code_am2016_fr.pdf (дата звернення: 11.05.2018).

Налуцишин В. В. Объективная сторона невыполнения судебного решения по законодательству государств Европейского Союза

Аннотация. В статье исследована объективная сторона уголовно наказуемых деяний за невыполнение судебного решения по законодательству государств Европейского Союза. Акцентируется внимание, что, в отличие от норм, предусматривающих ответственность

за неисполнение судебного решения в Украине, в законодательстве государств Европейского Союза разнообразны способы совершения аналогичных преступлений. Данные преступления могут совершаться путем как действия, так и бездействия. Установлено, что исследуемые нормы в уголовном законодательстве государств Европейского Союза имеют формальный характер.

Ключевые слова: объективная сторона преступления, деяния, преступления против правосудия, невыполнение судебного решения, судебное решение, государства Европейского Союза.

Nalustishin V. The objective aspect of non-execution of a court decision under the legislation of the European Union states

Summary. In foreign countries, approaches to the concept of crime, the composition of the crime, the objective side of the crime, the signs of the objective side differ from similar ideas of the Ukrainian school of criminal law. The objective side of criminally punishable acts for failure to comply with a judicial decision on the legislation of the states of the European Union has been investigated. Accent attention is paid to the fact that unlike the norms providing for liability for non-enforcement of a judicial decision in Ukraine, the legislation of the EU states has different ways of committing similar crimes. It is established that depending on the specific act of behavior of the subject of the crime, the analyzed attacks can be divided into what: they are committed by action (Germany, Netherlands, Austria, Belgium, Sweden, Bulgaria); committed by way of an act (France, Spain, Italy, Denmark, Finland, Czech Republic, Poland, Slovakia, Slovenia, Hungary, Bulgaria, Romania, Latvia, Lithuania, Estonia, Croatia, Luxembourg). The most widespread ways of committing an offense under our legislation are: the commission of unlawful actions (destruction, damage, alienation, etc.) with respect to the property seized (Germany, Austria, Sweden, France, Spain, Luxembourg); the exercise of the right (occupation, driving, etc.), which a person is deprived (the Netherlands, the Czech Republic, Poland, Slovakia, Slovenia) and other means of non-execution of a court decision. It is worth noting that all of the norms we study in the Criminal Code of the EU states have only a formal composition, that is, the occurrence of socially dangerous consequences is not mandatory for criminal prosecution of the perpetrator and the crime is considered complete from the moment the act committed by the disposition of the relevant article is committed. The time and place of the non-execution of the court decision do not appear to be obligatory signs of the objective part of the encroachment according to the legislation of the EU states.

Key words: the objective side of the crime, acts, crimes against justice, non-enforcement of judicial decisions, judgments, states of the European Union.